

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 2Csp/242/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417205910
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8417205910.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok- sudkyňou JUDr. Ivetou Jenčovou v spore žalobcu: I. Ď., XX.X.XXXX, trvale bytom C., L.Á. XX, právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Slov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpená: Beňo & partners advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 93, Poprad, zastúpená advokátom JUDr. Jozefom Beňom PhD., o zaplatenie 707,66 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 707,66 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na 100 % trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 707,66 €, ako primerané finančné zadostučinenie. Uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 10C/708/2015 bola úspešná ako žalovaná v postavení spotrebiteľa. Žalovaný si v pôvodnom konaní uplatnil voči nej zaplatenie sumy 707,66 € s príslušenstvom. Súd žalobu zamietol v celom rozsahu a v odôvodnení uviedol, že po preskúmaní obsahu formulára zmluvy má za to, že k platnému uzavretiu zmluvy v danom prípade nedošlo. Žalovaná dňa 12.9.2011 podpísala formulárové tlačivo, ktorého časť vyplnila, tak ako to vyplýva aj zo všeobecných obchodných podmienok, v ktorých čl. 4 bod 4.1. je uvedené, že klient je navrhovateľom uzatvorenia zmluvy a návrh na uzatvorenie zmluvy doručuje spoločnosti na predpísanom tlačive. Uvedenú žiadosť obsiahnutú v článkoch I. až VI. formulára zmluvy súd posúdil ako návrh na uzatvorenie zmluvy. Zo žiadosti o uzatvorenie bezúčelového spotrebiteľského úveru, čo bola jedna časť formulárového návrhu zmluvy jednoznačne vyplýva, že dlžník mal vyplniť jednotlivé body žiadosti. V žiadosti sa uvádza (drobným, takmer nečitateľným písmom) aj to, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj všeobecné obchodné podmienky, s ktorými sa žalovaná oboznámila. V rozsudku súd tiež uviedol, že bolo v konaní preukázané, že žalovaná mala záujem o poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom vo forme spotrebiteľského úveru a predložila žalobcovi formulárovú žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru - t. j. v súlade s § 43a Občianskeho zákonníka dala návrh na uzatvorenie zmluvy veriteľovi. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jej návrhu, avšak ak prijatie obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý. Žalobca v zmluve v čl. VII. (ktorý nemohol a podľa tlačiva ani nesmel vyplniť dlžník pri podávaní žiadosti) uviedol iné údaje oproti návrhu žalovanej v článku V. zmluvy., keď je tu uvedená ako schválená výška úveru 700,- €, pričom žalovaná v návrhu na uzatvorenie zmluvy jasne žiadala sumu 3 000,- €. Okrem toho v článku VII. Zmluvy sú uvedené ďalšie údaje, ktoré v žiadosti žalovaná neuvádzala. Ide o výšku mesačných splátok, výšku úrokovej sadzby, RPMN, sumu celkových nákladov spotrebiteľa a

sumu celkovej pôžičky. K týmto údajom sa žalovaná vôbec nemohla vyjadriť, neboli jej predložené na odsúhlasenie, a teda boli iba jednostranne určené žalobcom. Zmluva o poskytnutie pôžičky (úveru), ktorú odsúhlasil žalobca je teda celkom odlišným dokumentom, ako je žiadosť žalovanej o poskytnutie spotrebiteľského úveru v článku V. zmluvy. Súd teda považoval konanie žalobcu dňa 14.9.2011 nie za prijatie návrhu predloženého žalovanou, ale za nový návrh. Keďže ho žalovaná neodsúhlasila a svojím podpisom nepotvrdila, nemožno hovoriť o platnom uzavretí zmluvy. Potom plnenie, ktoré žalobca žalovanej poskytol, bolo plnením bez právneho dôvodu. Na vrátenie tohto plnenia rovnajúceho sa len výške žalovanej skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov bez akýchkoľvek úrokov, poplatkov, či zmluvných pokút, pre ktoré chýba zmluvný základ, žalobca mal právom avšak nie titulom zmluvy, lebo tá nebola platne uzavretá, ale len titulom bezdôvodného obohatenia žalovanej. Keďže žalovaná obdržala sumu 700,- € a žalobcovi zaplatila len 378,- €, ako nezaplatená suma bezdôvodného obohatenia ostala suma 322,- €. Ani túto sumu však súd žalobcovi nepriznal, žalobca uplatnil právo na jej zaplatenie po uplynutí premĺčacej doby a žalovaná vzniesla námietku premĺčania práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 4.1.2017. Podanou žalobou si žalobkyňa uplatnila satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v pôvodnom konaní, pričom primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

2. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril tak, že žiadal žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Uviedol s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z., že nie sú splnené zákonné predpoklady na priznanie finančného zadostučinenia, a tiež, že žalobkyňa uplatnený nárok žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnila. Neuviedla jediný dôkaz o tom, ako bolo zasiahnuté do jej osobnej sféry, či už majetkovo alebo psychicky. Účelom finančného zadostučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, či diskriminovaný. Obdobne tak vo vzťahu k danému nároku nejde o paušalizovaný nárok na náhradu škody, či už majetkovej alebo osobnostnej povahy. Preto výšku uplatneného nároku žalovaný považoval za neprimeranú a neodôvodnenú. Žalobkyňa tiež žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a tvrdenou právnou neistotou žalobcu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1397/2014 z 23.2.2016, podľa ktorého pokiaľ zákonodarca do ust. § 3 ods. 5 zák. Zákona o ochrane spotrebiteľa zakotvil možnosť domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia v súvislosti s porušením práv spotrebiteľa, nemal tým namysli, že takýto nárok automaticky vyplýva zo zákona, bez toho, aby spotrebiteľ preukázal základné predpoklady úspešného uplatnenia tohto nároku.

3. Na toto vyjadrenie reagoval právny zástupca žalobkyne, ktorý o. i. uviedol, že úvahy žalovaného, keď primerané finančné zadostučinenie podmieňuje preukázaním ujmy, nemajú oporu v zákone. Poukázal na vývoj právnej úpravy tohto inštitútu, keď do 9.6.2013 bolo potrebné, aby konanie dodávateľa bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 sa zrušila potreba ujmy, aj čo i len možnosti privodenia ujmy. Stačí úspech spotrebiteľa, čo sa týka spotrebiteľského práva, na súde. Ujma, alebo hrozba ujmy má pri posudzovaní primeraného finančného zadostučinenia svoj význam pre posúdenie jeho výšky, ale nijakým spôsobom nemôže viesť k záveru o neexistencii právneho základu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. K významu ujmy, že nie je podmienkou základu nároku na posudzovaní primeraného finančného zadostučinenia poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/78/2017 z 30.10.2017, z ktorého citoval "Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takému porušeniu práva alebo povinnosti dôjde". Citoval aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/192/2016 z 30.11.2017: "Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takému porušeniu práva alebo povinnosti dôjde". V súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1397/2014 z 23.2.2016, na ktorý žalovaný poukázal uviedol, že tento vychádzal z argumentačnej línie rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo/652/2001 z 18.9.2002, ktorý však rieši primerané zadostučinenie medzi obchodnými spoločnosťami z titulu porušenia obchodného tajomstva a naviac zákon č. 250/2007 Z.z. sa stal účinným až 1.7.2007. Poukázal tiež na ust. § 4 ods. 2 písm b) zák. č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa §3.

4. Na pojednávaní právni zástupcovia zotrvali na svojich písomných vyjadreniach a stanoviskách v priebehu konania.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10C 708/2014 si tam žalobca uplatnil nárok voči tam žalovanej, ktorý odvíjal od skutočnosti, že medzi stranami sporu bola dňa 14.9.2011 uzavretá zmluva o pôžičke č. XXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni pôžičku na celkovú sumu 1134,- € , ktorú mala splácať v 42 mesačných splátkach po 27,- €, a keďže uhradila len sumu 378,- €, uplatnil si žalobca žalobou ešte sumu 707,66 € s príslušenstvom.

6. V predmetnom konaní bola žalobkyňa ako spotrebiteľ v postavení žalovaného úspešná. Súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Súd vychádzal v prebiehajúcim konaní pri rozhodovaní z rozsudku vydaného v predmetnom konaní a stotožnil sa s právnym názorom tam uvedeným, keď okrem iného súd uviedol, že po preskúmaní obsahu formulára zmluvy má za to, že k platnému uzavretiu zmluvy v danom prípade nedošlo. Žalovaná dňa 12.9.2011 podpísala formulárové tlačivo, ktorého časť vyplnila, tak ako to vyplýva aj zo všeobecných obchodných podmienok, v ktorých čl. 4 bod 4.1. je uvedené, že klient je navrhovateľom uzatvorenia zmluvy a návrh na uzatvorenie zmluvy doručuje spoločnosti na predpísanom tlačive. Uvedenú žiadosť obsiahnutú v článkoch I. až VI. formulára zmluvy súd posúdil ako návrh na uzatvorenie zmluvy. Zo žiadosti o uzatvorenie bezúčelového spotrebiteľského úveru, čo bola jedna časť formulárového návrhu zmluvy jednoznačne vyplýva, že dlžník mal vyplniť jednotlivé body žiadosti. V žiadosti sa uvádza (drobným, takmer nečitateľným písmom) aj to, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj všeobecné obchodné podmienky, s ktorými sa žalovaná oboznámila. V konaní bolo preukázané, že žalovaná mala záujem o poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom vo forme spotrebiteľského úveru a predložila žalobcovi formulárovú žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru - t. j. v súlade s § 43a Občianskeho zákonníka dala návrh na uzatvorenie zmluvy veriteľovi. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jej návrhu, avšak ak prijatie obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý. Žalobca v zmluve v čl. VII. (ktorý nemohol a podľa tlačiva ani nesmel vyplniť dlžník pri podávaní žiadosti) uviedol iné údaje oproti návrhu žalovanej v článku V. zmluvy., keď je tu uvedená ako schválená výška úveru 700,- €, pričom žalovaná v návrhu na uzatvorenie zmluvy jasne žiadala sumu 3 000,- €. Okrem toho v článku VII. Zmluvy sú uvedené ďalšie údaje , ktoré v žiadosti žalovaná neuvádzala. Ide o výšku mesačných splátok, výšku úrokovej sadzby, RPMN, sumu celkových nákladov spotrebiteľa a sumu celkovej pôžičky. K týmto údajom sa žalovaná vôbec nemohla vyjadriť, neboli jej predložené na odsúhlasenie, a teda boli iba jednostranne určené žalobcom. Zmluva o poskytnutie pôžičky (úveru), ktorú odsúhlasil žalobca je teda celkom odlišným dokumentom, ako je žiadosť žalovanej o poskytnutie spotrebiteľského úveru v článku V. zmluvy. Súd teda považoval konanie žalobcu dňa 14.9.2011 nie za prijatie návrhu predloženého žalovanou, ale za nový návrh. Keďže ho žalovaná neodsúhlasila a svojím podpisom nepotvrdila, nemožno hovoriť o platnom uzavretí zmluvy. Potom plnenie, ktoré žalobca žalovanej poskytol, bolo plnením bez právneho dôvodu . Na vrátenie tohto plnenia rovnajúceho sa len výške žalovanej skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov bez akýchkoľvek úrokov, poplatkov, či zmluvných pokút, pre ktoré chýba zmluvný základ, žalobca mal právom avšak nie titulom zmluvy, lebo tá nebola platne uzavretá, ale len titulom bezdôvodného obohatenia žalovanej. Keďže žalovaná obdržala sumu 700,- € a žalobcovi zaplatila len 378,- €, ako nezaplatená suma bezdôvodného obohatenia ostala suma 322,- €. Ani túto sumu však súd žalobcovi nepriznal, žalobca uplatnil právo na jej zaplatenie po uplynutí premlčacej doby a žalovaná vznesla námietku premlčania práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 4.1.2017. Podanou žalobou si žalobkyňa uplatnila satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v pôvodnom konaní, pričom primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Výšku uplatneného a priznaného finančného zadosťučinenia súd považuje za správnu, zodpovedajúcu aj reálnej ujme, ktorá žalobkyni hrozila v konaní 10C708/2015 a nápravy sa musela domáhať práve v uvedenom súdnom konaní.

7. Podľa ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie

porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8.V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. V danom prípade s poukazom na citovaný rozsudok Okresného súdu Kežmarok je nesporné, že tam žalovaná bola v celom rozsahu úspešná pri uplatnení porušenia svojho práva, a tiež nevyvratiteľne bolo konštatované, že za toto porušenie zodpovedá žalobca, teda v tomto prebiehajúcom konaní žalovaný. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Vyššie uvedené deklaroval vo svojom uznesení napr. aj Krajský súd v Prešove, sp. zn. 6Co/220/2012 zo dňa 30.08.2013 v bode 9: "Na primerané finančné zadosťučinenie (relutárna satisfakcia) zákon explicitne vyžaduje úspech spotrebiteľa pred súdom." Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Ďalej súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/78/2017 z 30.10.2017, podľa ktorého "Ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takému porušeniu práva alebo povinnosti dôjde". Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/192/2016 z 30.11.2017: "Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takému porušeniu práva alebo povinnosti dôjde".

9.Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu.

10. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie "účinné, primerané a odradzujúce". Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom v konaní 10C 708/2015, ktoré prebiehalo na Okresnom súde Kežmarok, a ktorý si uplatnil z neprijateľnej zmluvy.

11. Za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca ako žalovaný úspešne domohol na všeobecnom súde v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok 10C 708/2015, je podľa názoru súdu priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

12.S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovaným zákonným ustanovením, s poukazom na príkladmo uvedenú judikatúru súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

13. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v tomto konaní úspech v rozsahu 100 %. Z tohto dôvodu má nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady týchto trov bude rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 1,2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

~ Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

~ Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

~ Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

~ Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

~ Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

~ Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

~ Podľa § 366 prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej ujmy nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

~ Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

~ Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).